

ת"פ 59165/01/14 - מדינת ישראל נגד דוד צבי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59165-01-14 מדינת ישראל נ' צבי
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד צבי

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות גניבת רכב - לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), גניבה בידי עובד - לפי סעיף 491 לחוק העונשין, ומתן ידיעה כוזבת - לפי סעיף 246 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, עבד הנאשם כנהג משאית בחברה לשיווק ביצים (להלן: "**החברה**"), אשר מחסניה ממוקמים במושב אורה (להלן: "**המושב**"). ביום 12.1.14, קשר הנאשם קשר עם אחמד ג'ואברה ("להלן: "**אחמד**"), לגנוב משאית בה נהג במסגרת עבודתו, השייכת לחברה ושוויה מוערך ב- 350,000 ₪ (להלן: "**המשאית**"). אחמד הציע כי מכרו בשם ג'אבר (להלן: "**ג'אבר**") יחבור אליהם ולשם ביצוע הגניבה. למחרת, בשעה 19:00 לערך, נפגשו הנאשם ואחמד בצומת אורה הסמוך למחסן. הנאשם ואחמד נסעו מעבר למחסום גילה ברכב הנאשם, שם אספו את ג'אבר. השלושה נסעו לחנות "קולב" הממוקמת במושב, אליה נכנס הנאשם ורכש שני צעיפי "חם צוואר" במטרה למנוע את זיהויים בעת הגניבה. בהמשך, שבו אל המחסנים שבמושב, שם מסר הנאשם לג'אבר את מפתחות המשאית ואת קוד ההנעה. ג'אבר הניע את המשאית והשלושה נסעו לחברון, כאשר הנאשם ואחמד ברכבו של הנאשם וג'אבר במשאית, שם פורקה המשאית ב"משחטת רכב". הנאשם ואחמד סיכמו כי כספי התמורה ממכירת חלקי המשאית יועברו אליהם באמצעות ג'אבר. ביום 14.1.14, מסר הנאשם בתחנת משטרה ידיעה כוזבת לפיה חלקו בגניבה בוצע בעל כורחו, תוך שאחמד מאיים עליו בסכין הצמודה לצווארו.

הנאשם, בתשובתו לכתב האישום, הודה בעובדות לפיהן אכן נטל חלק בגניבת המשאית, באופן המפורט בכתב האישום, אולם טען כי הדברים נעשו תחת איומי סכין של אחמד, ללא כל תכנון מוקדם, וכן כי לא הובטחה לו כל תמורה. למעשה, זהו גדר המחלוקת בתיק, כאשר הנאשם טען כי פעל תחת כורח לבצע את המעשים, בשל

איומים כנגדו בסכין וכן איומים מילוליים לפגוע בו ובמשפחתו.

בנסיבות אלה, נשמעו הוכחות. במהלך פרשת התביעה העידו בעל החברה, בנימין אלמליח (להלן: "בנימין"), אחמד, אשר העיד כי הנאשם הציע לו לגנוב את המשאית בצוותא ושלל את גריסת הנאשם לגבי איומים מצדו, עובד החברה שחר זמיר (להלן: "שחר"), וכן השוטר ערן אופיר (להלן: "השוטר ערן"), אשר שכפל סרטוני אבטחה. בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים, כגון הודעות הנאשם, פלטי שיחות טלפון, איכונים, וכן סרטונים. במסגרת פרשת ההגנה, העידו הנאשם, אביו מרדכי צבי (להלן: "אביו של הנאשם"), וחברתו בעת האירוע, הודיה לוי (להלן: "החברה הודיה").

דין והכרעה

2. כאמור לעיל, העובדות המתייחסות לאופן גניבת המשאית, אינן שנויות במחלוקת. טיעוני ב"כ הנאשם בסיכומיו, התייחסו לחוסר מהימנותו של אחמד, וכן לכך שהנאשם בחר לפנות אל המשטרה ולמסור עדות, על אף שיכול היה לטעון כי החזיר את מפתחות המשאית למקומם, כפי שלטענתו התבקש לומר על ידי בנימין.

כפי שפירט ב"כ הנאשם, אכן ניתן למצוא סתירות בעדותו של אחמד, ביחס להודעותיו במשטרה, ואף סתירות בין הודעותיו השונות. יש לציין, כי אחמד נחקר תחת אזהרה בגין עבירת שוד מזויין וכן בגין עבירת גניבת המשאית. גירסתו אכן התפתחה במהלך חקירותיו, עד לגרסה שהוצגה בבית המשפט. יחד עם זאת, בשונה מטיעון ב"כ הנאשם כי ראיות המאשימה נסמכות על עדות אחמד בלבד, אני מוצא כי קיימות ראיות רבות המבססות את המסקנה היחידה האפשרית לגבי אופן מעורבות הנאשם באירוע, זאת בהתאם לניסוח עובדות כתב האישום. ניתוח הראיות ומשקלן המצטבר, אינו מקים ספק שמא, יתכן, יש ממש בגרסתו של הנאשם לגבי אופן התרחשות הדברים. יודגש, כי החלטה זו ניתנת לאחר שיקול זהיר ביותר של עדות אחמד, אשר שיקר בחקירותיו במשטרה, וכן תוך מתן משקל לכך שהעיד בדיון זה בטרם נגזר דינו בגין אותו אירוע. לפיכך, יפורטו להלן הראיות השוללות את הסברו של הנאשם לאופן התרחשות האירוע.

3. הנאשם העיד כי פעל, לאורך שעות, תחת השפעת איומיו של אחמד: תחילה, לאחר האיום הראשון, ביצע הנאשם "סגירה" של קו החלוקה עם מעסיקו בנימין, ובמקום להשאיר את מפתחות המשאית בקופסא המיועדת לכך במשרד, פעל תחת החשש מפני האיום ולקח את המפתחות עימו (עמ' 35 ש- 13-15 לפרוט'); בהמשך, תחת איומי סכין של אחמד, הסיע אותו מעבר למחסום גילה, שם אספו את ג'אבר, והסיע אותם בחזרה אל המושב; בהמשך, בכניסה למושב, נכנס הנאשם לחנות ורכש שני "חם צוואר" על מנת שלא יבחינו במבצעי הגניבה (עמ' 35 ש- 20 עד עמ' 36 ש- 2 לפרוט'); בהמשך, בשל הפחד שאחז בו, מסר הנאשם את מפתחות המשאית לאחמד ואת הקוד שלה לג'אבר; בהמשך, לאחר שג'אבר הניע את המשאית והחל לנהוג בה, הסיע הנאשם את אחמד אחרי המשאית ואף לפניה, בדרך ל"משחטת הרכב" בחברון, שוב - תחת איומי אחמד; בהמשך, הסיע הנאשם את אחמד בחזרה דרך מחסום גילה (עמ' 36 ש- 3-22 לפרוט').

מדובר בפעולות רבות, אשר בוצעו לאורך מספר שעות, הכל בהתאם לגרסת הנאשם, הנתמכת בגרסתו של אחמד, למעט עדות אחמד כי הנאשם היה יוזם האירוע וכי לא היו כל איומים מצידו, כפי שטוען הנאשם.

לאורך פרק זמן משמעותי זה, של מספר שעות, בא הנאשם במגע עם אנשים נוספים, אולם לא אמר ולא רמז דבר לגבי היותו מאויים ופועל תחת איומים ברצח. קשה לקבל את הסבריו של הנאשם, לנוכח שיחות טלפון אשר ידונו בהמשך, אך גם בשל הצטברות ההזדמנויות שעמדו לו להתלונן ולבקש עזרה, וכן אופי הזדמנויות אלה, אשר אינו עולה בקנה אחד עם פעולה תחת השפעת חשש לחייו ולחיי משפחתו:

- הנאשם העיד כי אחמד איים עליו שלא ישיב את מפתחות המשאית ויגיע לצומת אורה, שם המתין לו. בשלב זה, אחמד עזב את המקום, והנאשם הלך לבצע "סגירת קו חלוקה" עם מעסיקו בנימין: "**אני עליתי סגרתי את הקו, עשיתי חזרות ולרשום עם הבעל הבית כמה ביצים החזרתי, כמה מכרתי באותו יום**" (עמ' 35 ש- 12-13 לפרוט'). בשלב זה, כאשר אחמד רחוק מהנאשם, והנאשם יודע כי אחמד ממתין בצומת אורה, לא התקבל על ידו כל הסבר המניח את הדעת, מדוע לא סיפר למעסיקו בנימין על שאירע, כאשר שניהם נמצאים לבדם. יתרה מכך: הנאשם יכול היה להזעיק בשלב זה משטרה, אשר היתה עוצרת את אחמד בצומת אורה, או מתלווה אל הנאשם, וכך מנטרל את האיום ואף לא מבצע פשע. החשש הכביר של הנאשם מפני אחמד, אשר מנע ממנו לפנות לעזרה והניע אותו לבצע פשע בעצמו, אינו מתיישב עם העובדה שהנאשם פנה למשטרה למחרת היום, וכן עם שיחות טלפון שערך הנאשם, אליהן אתייחס בהמשך (אציין בהקשר זה כי פניית הנאשם למשטרה נעשתה אך לאחר שהתעורר חשדו של מעסיקו לגבי מעורבות הנאשם בעבירה). עוד אציין בסוגיה זו, כי הנאשם הסביר את תלונתו במשטרה לאחר ביצוע העבירה, בשונה מחששו להתלונן לפני ביצועה, בכך ש"**ככה אני יודע שאני אהיה מוגן, אחרי שהבאתי לו והוא הלך לדרכו אני יכול ללכת להתלונן**" (עמ' 40 ש- 5-6 לפרוט'). מדובר בהסבר שאינו מניח את הדעת, שכן בהתאם לגרסת הנאשם הוא חשש להתלונן בשל איומי הנאשם. לא ברור כיצד לאחר ביצוע העבירה פג לו אותו חשש אשר השפיע על הנאשם בטרם ביצועה, וכן לא ברור מדוע היעדרותו של אחמד לאחר ביצוע העבירה, אפשרה את הגשת התלונה, אותה לא ניתן היה להגיש כאשר אחמד לא נמצא במקום, אך בטרם בוצעה העבירה (לדוגמא, במהלך המפגש עם המעסיק בנימין).

- מיד לאחר שסיים את הפעולה עם מעסיקו, פגש הנאשם בדרך אל רכבו באחד העובדים במקום, שאל אותו היכן אחמד, ונענה כי הוא נסע מהמקום (עמ' 35 ש- 15-16 לפרוט'). גם את ההזדמנות הזו לבקש סיוע או להתלונן, כאשר אחמד כלל אינו נמצא במקום, בחר הנאשם שלא לנצל.

- הנאשם היה לבדו, החל מסיום המפגש עם מעסיקו ועד למפגש עם אחמד בצומת אורה, ויכול היה להזעיק משטרה באמצעות מכשיר הטלפון שלו, אך נמנע מלעשות כך.

- הנאשם הסיע את אחמד דרך מחסום גילה, שם אספו את ג'אבר ושובו שוב דרך המחסום (עמ' 35 ש- 24-26 לפרוט'). במהלך כל הנסיעה, החל מכניסתו של אחמד אל הרכב בצומת אורה אשר היה, לטענת הנאשם, פקוק בכלי רכב ולכן נאלץ אף לעצור, הצמיד אחמד סכין לצווארו של הנאשם, אף במהלך המעבר במחסום (עמ' 40 ש- 10-11 לפרוט'). מעבר לחוסר ההגיון שבהצמדת סכין למקום גלוי, כגון צווארו של הנאשם, החל במקום בו אנשים רבים (צומת אורה), וכן במהלך נסיעה ומעבר במחסום צה"ל, כאשר כל עובר אורח יכול להבחין בכך, לא ברור מדוע הנאשם לא ניצל את ההזדמנות שהיתה לו להאט במחסום ולפנות לאנשי מרות הנמצאים שם חמושים.

יש לציין, לגבי גרסת הנאשם בנוגע להצמדת הסכין, כי הנאשם נשאל על ידי חוקר המשטרה בעת מסירת הודעתו הראשונה, כיצד יתכן שאחמד איים עליו בסכין בזמן שהנאשם יושב בכסא נהג של משאית גבוהה, ואחמד פתח את דלת הנהג. הנאשם השיב, כי "... הוא עלה על המדרגה של המשאית יש ידית הוא תפס את הידית ביד אחת וביד השניה את הסכין הוא הצמיד לי את הסכין לבטן בצד שמאל (הערת חוקר מצביע על מותן שמאל) (ת/ש- 110-111, ההדגשה אינה במקור. באופן דומה, שב הנאשם על גרסה זו בת/ש- 7). גרסה זו, ככל הנראה, נשכחה על ידי הנאשם אשר העיד בבית המשפט לגבי חלק זה של האירוע, כי אחמד "הצמיד לי סכין יפני, הצמיד לי אותה לצד שמאל של הצוואר" (עמ' 35 ש- 9-10 לפרוט', ההדגשה אינה במקור).

- כאשר הגיעו הנאשם, אחמד וג'אבר אל המושב, ירד הנאשם מרכבו ונכנס לחנות "קולב" על מנת לרכוש שני "חם צוואר". הנאשם נכנס אל החנות לבדו, שם היו לפחות חמישה אנשים (עמ' 45 ש- 29-30 לפרוט'), אך נמנע מלבקש מאחד מהם או מהמוכרת סיוע.

הנאשם הסביר כי חשש ולא ניסה אף להימלט, בשל אימויו של אחמד וכן בשל העובדה שג'אבר "עמד בחוץ שאני לא אברח" (עמ' 36 ש- 2 לפרוט'). בהמשך, אף ציין כי ג'אבר "עמד ליד השער שלי האוטו שאני לא אברח" (עמ' 46 ש- 6 לפרוט'). לעומת גרסה זו, רק לאחר שעומת עם גרסה שונה בעת חקירתו במשטרה, אישר הנאשם גם את אותה גרסה לפיה עצרו על מנת "להשתין", כאשר גם ג'אבר השתין (עמ' 45 ש- 7-12 לפרוט'). עוד אישר, לאחר שהוצג סרטון האבטחה מחנות "קולב", כי לא רואים את ג'אבר, אשר היה במרחק מהחנות, כי "הוא הניח שיש מצלמות וכנראה הוא לא בא" (עמ' 47 ש- 3 לפרוט'). בהמשך אתייחס לסוגיית הסרטון מחנות "קולב", וכן להתנהלות הנאשם לגביו.

4. הנאשם טען, כי האימוים של אחמד החלו כאשר הנאשם החנה את המשאית בתום יום העבודה. בשלב זה אחמד "קפץ לי למשאית, לדלת של הנהג, הוא פתח את הדלת ועלה לי על המדרגה של המשאית והצמיד לי סכין יפני, הצמיד לי אותה לצד שמאל של הצוואר, והוא אמר לי תעלה, תסגור קו, את הקו של הביצים, הוא אמר לי שהוא מחכה לי בצומת אורה והוא איים עלי שאם לא אצא עם המפתחות אחרי שאני סוגר את הקו, והולך לבית, הוא יפגע בי ויהרוג אותי" (עמ' 35 ש- 8-12 לפרוט'). איום זה עורר חשש ממשי בלבו של הנאשם: "פחדתי, לא ידעתי אם הוא יחכה לי שם באמת או לא... פחדתי ממנו שלא יפגע בי או במשפחה שלי, הוא יודע איפה אני גר ובת זוגתי גרה" (עמ' 35 ש- 15-18 לפרוט'). בהמשך, הנאשם תיאר כיצד הגיע לצומת אורה עם רכבו הפרטי, לאחר ש"סגר את הקו" עם בנימין, ושם "הצומת היתה קצת פקוקה, הוא פתאום קפץ לי לתוך הרכב הפרטי, והצמיד לי סכין, ואמר לי סע" (עמ' 35 ש- 19-20 לפרוט'). הנאשם אף הבהיר, לשאלת בית המשפט, כי "אם לא היה תמרור עצור גם אם הייתי רואה אותו בצומת הייתי נוסע עם הרכב ובורח" (עמ' 42 ש- 14 לפרוט'). החשש מפני אחמד נפל על הנאשם בעוצמה כזו, עד כי היה נמלט עם רכבו אף אם היה מבחין באחמד בצומת. לא ניתן לקבל כל הסבר הגיוני, המניח את הדעת, מדוע בנסיבות אלה בחר הנאשם לנסוע דרך אותה כניסה למושב, שם ידע כי ממתין לו אותו גורם מאיים, מעורר אימה (עמ' 42 ש- 1-8 לפרוט'). הסבר מסוים של הנאשם, אשר יכול היה לעמוד במבחן ההגיון, הינו כי "...זו הכניסה היחידה למושב" (עמ' 42 ש- 19 לפרוט'). מדובר בהסבר שקרי, אשר נועד להתמודד עם חוסר ההגיון בגרסת הנסיעה אל המקום בו הנאשם ידע, כי ממתין לו אדם העלול לפגוע בו קשות, ואף העיד כי היה ממשיך בנסיעה לולא נאלץ לעצור שם. הנאשם בעצמו העיד, לגבי חלק אחר של האירוע, כי עם חזרתו עם אחמד לאחר שאספו

את ג'אבר, "הגענו לאורה, הוא אמר לי לעצור לחכות טיפה שירד הערב קצת, ואז נכנסנו, יש שתי כניסות לאורה, נכנסנו מצד ימין של הישוב..." (עמ' 35 ש- 27-28 לפרוט', וכן ת/4 ש- 9). לא ברור האם הנאשם התכוון לכניסה למושב דרך צומת אורה, דרך מושב עמינדב, או בדרך נוספת, אולם ברור לחלוטין מעדותו כי יש לכל הפחות שתי כניסות למושב. עובדה זו, הידועה לנאשם, מונעת מענה לשאלה, מדוע בחר הנאשם לנסוע למקום בו ידע שממתין לו אחמד, במיוחד לאור גרסתו כי לולא נאלץ לעצור בצומת אורה - היה ממשיך בנסיעה ובורח, אף אם היה רואה שם את אחמד. למעלה מהדרוש, אציין את חוסר ההגיון שבגרסה, לפיה המאיים יודיע למאיש היכן הוא ממתין לו, כשהוא משאיר אותו עם הגורם האמור להינזק על ידם, ויצפה כי האדם שאוים זה עתה על ידו לשם ביצוע פשע - אכן ימלא אחר הדרישה ולא יזעיק את המשטרה.

לגבי שאלת העצירה המאולצת בצומת אורה, מסר הנאשם שלוש גרסאות שונות: בהודעתו הראשונה, הסביר שאחמד קפץ לרכבו בצומת, בעת שעצר את הרכב במעבר חציה (ת/1 ש-23); לעומת זאת, גרסתו בהודעה השניה היתה של עצירה בתמרור עצור (ת/2 ש-18); גרסתו השלישית בבית המשפט, היתה כי נאלץ לעצור בשל תנועה "קצת פקוקה" (עמ' 35 ש-19 לפרוט'). כשעומת עם גרסאות אלה, הסביר הנאשם כי כל התשובות נכונות (עמ' 42 ש-19 לפרוט'), אך לא הבהיר מדוע בכל גרסה מסר רק את אחד המכשולים שעמדו, לכאורה, בפניו.

5. הנאשם פירט, החל מהודעתו הראשונה במשטרה, את פרטי האירוע המתמשך, ואת המסלול שעבר: צומת אורה, מחסום גילה, חזרה לאורה דרך מחסום גילה, המתנה בקריית מנחם, נסיעה אל המחסום באורה, יציאה אל מחסום גילה, נסיעה אל חברון, חזרה לירושלים עד מחסום המנהרות (ת/1, ת/2, ת/3, ת/4 בעמוד הראשון ועד אמצע העמוד השני). מדובר בארבע הודעות שונות שניתנו על פני פרק זמן של כשבועיים, אשר שתיים מהן נמסרו כהודעה ושניים כהודעה תחת אזהרה. באף אחת מהודעות אלה, המתפרסות על פני כ-15 עמודים, עד לעמוד השני של ת/4, לא הזכיר הנאשם רכישת "חם צוואר" על ידו בחנות "קולב", לאחר ששב עם אחמד מאיסופו של ג'אבר, והגיעו לכניסה למושב. לא בכדי בחר הנאשם שלא לציין עובדה זו: במצלמות האבטחה של מחסני החברה, שמיקומן ידוע לנאשם, לא ניתן לצפות בו בחלק כלשהו של האירוע. כפי שהסביר בת/1, ובהמשך בבית המשפט, האיום הראשון במשאית התרחש מחוץ לטווח המצלמות. הסבר הגיוני לכך שלא ניתן לאמת את טיעוני הנאשם לגבי איומים כלפיו בסכין, בעודו יושב בכסא נהג המשאית. לעומת זאת, מצלמות חנות "קולב" תיעדו את הנאשם נכנס למקום ורוכש שני "חם צוואר" אשר שימשו בהמשך במהלך גניבת המשאית. אף כשעומת הנאשם לראשונה עם חלקו הראשון של הסרטון, המתעד את הגעת רכבו למקום, בטרם ידע הנאשם כי מצלמות המקום קלטו אף את כניסתו לבדו אל החנות ורכישת "חם צוואר" על ידו, הסביר הנאשם כדלקמן: **"אני רואה את עצמי מגיע ברכב שלי ועוצר את האוטו. זה המקום שאמרתי לך שהמתנו בו. הערבי שישב מאחורה ירד להשתין, סומסום יושב מקדימה אבל לא יצא מהאוטו ואני ירדתי מהצד של הנהג והלכתי להשתין"** (ת/4 ש- 29-31).

6. החוקר היקשה על הנאשם, שאל ונענה כך:

"ש. זה כל מה שעשית? ללכת להשתין?"

ת. כן.

ש. אתה בטוח שזה כל מה שעשית?

ת. כן" (ת/4 ש-35-32).

בשאלות אלה, איפשר החוקר לנאשם, להעיד על חלק זה של האירוע. אולם, רק בהמשך, כשהחוקר שאל את הנאשם באופן מפורש מניין השיג גנב המשאית את כיסוי הפנים בו השתמש, כפי שתועד במצלמות מחסני החברה, הבין הנאשם כי עליו להודות בכך שרכש בעצמו "חם צוואר" אשר שימש לכיסוי פני גנב הרכב, זאת על אף שענה בודאות כי כל שעשה במקום הוא "ללכת להשתין". הסרטון מחנות "קולב", מתעד את הנאשם נכנס לבדו אל החנות, רוכש לבדו, ויוצא לבדו מהמקום. הנאשם הבין את חשיבותו של תיעוד זה, כמכרסם באופן משמעותי בהסבר שמסר לגבי כך שהיה מאוים לאורך כל הדרך, וכן לגבי הפעולה העצמאית בה נקט ברכישת אותם "חם צוואר". קשה לקבל את גרסת הנאשם לאחר צפיה בתיעוד זה, אך קשה מכך לקבל את הסבריו לכך שבחר לא לשתף את חוקרי המשטרה בחלק זה של האירוע: הנאשם מסר שלל הסברים, שונים זה מזה, אשר אף אחד מהם אינו מספק מענה הולם. תחילה אמר שלא סיפר "כי לא שאלתם" (ת/4 ש-44). כלומר, היה מספר לו היה נשאל, זאת בשונה מכל יתר פרטי האירוע עליהם סיפר מיוזמתו. בהמשך, טען הנאשם כי "זה ברח לי מהראש" (ת/4 ש-50), ונימק שיכחה זו בכך ש"הייתי כל הזמן שמה עם סכין עם הצוואר" (ת/4 ש-52). מעבר לעובדה שבחלק היחיד בו תועד הנאשם, הוא נכנס בגפו אל חנות, בתוכה אנשים, ללא כל סכין מאיימת וללא כל אדם מאיים לצידו, אף התנהלותו בתוך המקום לא הצביעה על התנהגות יוצאת דופן כלשהי. הנאשם הסביר בבית המשפט כי "לא הראיתי את עצמי מבוהל ומוטרד כי פחדתי שלא יעשו משהו אחרי זה" (עמ' 47 ש-24 לפרוט'). הסבר זה לכך שהנאשם נראה רגוע בסרטון, אינו לוקח בחשבון כי אחד מג'אבר לא נכנסו עם הנאשם לחנות והיו, לגרסת הנאשם, מרחק של 10 עד 15 מטרים ממנה (עמ' 46 ש-6, ש-30-31 לפרוט'), כך שלא יכולים היו להבחין באופן התנהגותו או בפניו בתוך החנות.

בנוסף, לא ברור כיצד אותם איומים, כביכול, הביאו את הנאשם לידי שיכחה דווקא של חלק זה של האירוע. בהמשך אותה חקירה, נשאל שוב הנאשם מדוע לא מסר על כך במשך שבועיים של חקירה משטרתית, וענה "אני לא ייחסתי לזה חשיבות" (ת/4 ש-69). כמובן, מדובר בהסבר שונה משיכחה, אך הסבר העומד בסתירה עם חשיבות הנצפה בתיעוד.

בבית המשפט, מסר הנאשם נימוקים אחרים: תחילה, הסביר כי "אני הייתי מבוהל ומבולבל" (עמ' 42 ש-26). יש להזכיר, כי מדובר בחקירה הדרגתית על פני כשבועיים ימים. לא ברור מדוע הנאשם היה "מבוהל ומבולבל" לאורך 4 חקירות שונות, אשר בשתיים מהן העיד כמתלונן. בהמשך, בשונה מחוסר החשיבות שייחס לדבר בהודעתו במשטרה, טען הנאשם שביקש להראות לשוטרים את המסלול "אם היו מסכימים לקחת אותי הייתי מראה להם את כל המסלול במדויק" (עמ' 43 ש-26-27 לפרוט'). לבסוף, צירף הנאשם מספר הנמקות, כגון "לא ייחסתי לזה חשיבות. הייתי בפחד אצל החוקר וגם עדיין הייתי מבולבל" (עמ' 44 ש-27 לפרוט'), וכן "כל הזמן רציתי לנסות להשתחרר משם וללכת" (עמ' 47 ש-7). הנאשם התעלם בהסבר זה, מכך שתחילה מסר את הודעתו כמתלונן (ת/1), וכך אף בהודעת ההבהרה שמסר (ת/2).

אף אחד מנימוקי הנאשם אינו מספק הסבר משכנע לבחירתו להתעלם מפרק זה של האירוע, וודאי שלקט הנימוקים הסותרים והבלתי הגיוניים, אך מחדדים את חששו של הנאשם מפני הנובע מסרטון זה.

אציין, כי תחילה התנגד ב"כ הנאשם להגשת הסרטון, כשטען כי אין מדובר בכלי המקורי אשר הקליט את שקלטו המצלמות. מדובר בדיסק, בו נצרב תיעוד שהוריד השוטר ערן ממכשיר ה-DVR של בעלי החנות על גבי החסן נייד (ראו עדותו של השוטר ערן). לאחר שהנאשם אישר בהודעותיו במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט, כי

מדובר בסרטון המתעד אותו בחנות "קולב" ביום האירוע (עמ' 47 ש- 26-32 לפרוט'), אני מוצא כי יש לקבל סרטון זה ולייחס לו משקל מירבי מבחינת מהימנות (ראו את המעבר מהמבחן הטכני לגבי סרטון, י. קדמי, "על הראיות", תש"ע - 2009, חלק שלישי, עמ' 1306-1307, וכן את עדותו המפורטת של השוטר ערן לגבי אופן העתקת הסרטון על ידו. ראו עוד את התייחסות כב' השופט קדמי לאישור אמיתות הקלטת על ידי הנאשם, במסגרת ע"פ 2801/95 קורקין נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נב(1), 791, 804. בנוסף, ראו את התייחסות כב' בית המשפט העליון לצורך בהשבת כונן קשיח של מחשב, אשר לגביו קיים חשד כי בוצעה באמצעותו עבירה, מיד לאחר העתקת החומר המצוי בו, רע"פ 5440/16 **מדינת ישראל** נ' **יניב עמר**, (14.8.2016)).

7. מחקרי התקשורת אשר בוצעו במסגרת תיק זה, מעמידים את גרסתו של הנאשם בפני עובדות בלתי ניתנות להסבר ולישוב עם גרסה זו.

על מנת להסביר כיצד שיחות יוצאות ממכשיר הטלפון של הנאשם אל ג'אבר, טען הנאשם כי לאחמד נגמרה הסוללה במכשיר הטלפון שלו, ולכן התקשר ממנו, בזמן הנסיעה לחברון לאחר גניבת המשאית (עמ' 36 ש- 9-10 לפרוט'). בנוסף, הסביר כי אחמד איפשר לו לדבר עם חברתו שהתקשרה (עמ' 48 ש- 17 לפרוט'), או עם חברתו וגם עם אחיו שהתקשרו (ת/2 ש- 67), וזאת על מנת שלא יחשדו. הסבר בעייתי, לגבי שודד המאפשר לנשדד לשוחח בטלפון שלו בזמן האירוע. אף ההסבר לשיחה יוצאת ממכשיר הטלפון של הנאשם אל ג'אבר, אשר בוצעה כביכול על ידי אחמד כיוון שהסוללה במכשיר שלו נגמרה, נסתר על ידי איכון הטלפון של אחמד (ת/10). עיון בפלט זה מעלה כי אחמד התקשר וקיבל שיחות ממכשיר הטלפון שלו, באופן רצוף במהלך האירוע, החל מתחילתו בסביבות השעה 16:00 ועד לאחר חצות (בהתאם לאיכון, בשעה 23:10 אחמד היה בחזרה בביתו). מדובר בשיחות רבות במהלך כל פרק זמן זה, וכעשרים שיחות ממכשיר הטלפון של אחמד במהלך השעה שקדמה להגעתו לחברון לאחר גניבת הרכב, אותה נקודת זמן לגביה טען הנאשם כי בה עשה הנאשם שימוש במכשיר הטלפון של הנאשם כיוון שנגמרה הסוללה במכשיר הפרטי שלו).

בהתאם להודעתו של הנאשם, האיום הראשון מצד אחמד, בחנית העסק, התרחש בשעה 16:30 (ת/2 ש- 3, וכן ת/1). בנוסף, יש להפנות לטענת הנאשם בהודעתו, כי פחד מאחמד: "**פחדתי ממנו. הוא עברין כזה**" (ת/2 ש- 63). כך העיד אף אביו של הנאשם, כי הנאשם אמר לו "**אני מכיר אותו כבחור אלים ותוקפני**" (עמ' 53 ש- 1-2, עמ' 54 ש- 3-4 לפרוט').

פרוט שיחות הטלפון בין השניים, מעמיד את גרסת "פעולת הנאשם תחת איומים", באור תמוהה ובלתי מתקבל על הדעת, ומבסס את עובדות כתב האישום:

יום לפני האירוע, ביום 12.1.14 בשעה 16:50, התקשר הנאשם אל אחמד (ת/9). ראו עוד את עדותו של אחמד, כי הצעת הנאשם, במקום העבודה, לבצע את הגניבה, התרחשה יום-יומים לפני, בעמ' 12 ש- 21-23 לפרוט').

הקשר בין השניים, ביום האירוע, החל בשיחת טלפון שערך אחמד אל הנאשם, בשעה 10:55 (ת/7). בהמשך, התקשר הנאשם אל אחמד, בשעות 15:51, 15:52 (שיחה שלא צלחה) ו- 15:53, (ת/10). בשעה 16:13, סמוך לתחילת האירוע (בשעה 17:02 אוכנ אחמד בכפר עציון ובשעה 17:28 בבסיס מג"ב בקרית ארבע), שוב התקשר הנאשם אל אחמד. ההסבר שמסר הנאשם לשיחות הטלפון בבית המשפט, כי "**יכול להיות כדי לשאול אותו עם מי הוא עבד כי הוא היה עובד איתי קבוע ויומיים שלוש לפני זה העבירו אותו לנהג אחר**" (עמ' 49 ש- 9-10 לפרוט'), אינו משתלב עם מבחן השכל הישר. ודאי שמענה לשאלה זו ניתן לקבל בשיחת טלפון

אחת. יתרה מכך: בהתאם לעדותו של שחר, אחמד נהג לעבוד איתו, לא עם הנאשם. באותו יום עבד אחמד עם נהג אחר עד השעה 12:00, אז חזר לעבוד עם שחר (עמ' 24 לפרוט'). בנוסף, שחר העיד כי ביום האירוע אחמד "לא היה רגוע, היו כל הזמן טלפונים, מסתודד, הולך ובא במיוחד היה עם הנאשם הרבה בקשר" (עמ' 25 ש- 14-15 לפרוט'). אציין, כי העד שחר קרא לאחמד בשם "עלי", אולם תמונתו שזוהתה על ידו (ת/12) בעת מתן ההודעה במשטרה, זהה לתמונת אחמד כפי שזוהה על ידי הנאשם (ת/16). עדות זו של שחר, תומכת בנתוני התקשורת, בקשר בין הנאשם לאחמד ביום האירוע, ומחזקת את הקושי באמון כלשהו בגרסת הנאשם.

התקשורת בין השניים, המאיים לכאורה והמאויים, לא פסקה: לאחר שאחמד אוכן כשב לביתו לאחר השעה 23:00 (ת/10), בשעה 23:41 התקשר אל הנאשם, ולמחרת בבוקר התקשר שוב אל הנאשם בשעה 07:39, בשעה 08:52, בשעה 09:17, ובשעה 11:17 (ת/7). היקף שיחות זה, כאשר בכל השיחות התרחשה שיחה בין הצדדים, משתלב עם יתר הראיות, עם הגעת הנאשם לעבודה, שם גילה בנימין כי המשאית נעלמה, ואינו עולה בקנה אחד עם גרסה כי אחמד התקשר על מנת להמשיך ולאיים.

זאת ועוד: במהלך מתן הודעתו הראשונה במשטרה, הציג הנאשם את צג המכשיר הסלולרי שלו בפני החוקר, ואישר כי התקשר בעצמו אל אחמד למחרת האירוע, בשעה 09:17 (ת/1 ש- 70). הנאשם הסביר כי התקשר על מנת לשאול את אחמד מה רצה, שכן לא ענה לו לשיחה קודמת (ת/1 ש- 72). לא ברור מדוע אדם מאיים יתקשר למאיים, על מנת לשאול מה בדיוק רצה ממנו. במהלך מסירת ההודעה, ציין החוקר כי התקבלו 4 שיחות נוספות מצד אחמד אל הנאשם (ת/1 ש- 76). החוקר שאל את הנאשם מדוע הוא לא מקבל שיחות אלה, הנאשם ענה: "כי אני לא רוצה לדבר איתו כי הוא מאיים עלי" (ת/1 ש- 78). מדובר בהסבר הסותר את ההסבר שניתן בסמוך לכך, לגבי שיחת הטלפון אותה יזם הנאשם בעצמו בשעת בוקר.

סוף דבר

החלטתי לדחות את טענת הנאשם, כי המעשים בביצועם הודה, בוצעו תחת כורח איומי של אחמד. כפי שפורט לעיל, מדובר בגרסה הנסתרת על ידי ראיות אובייקטיביות, וכן לנוכח שלל גרסאותיו והנמקותיו של הנאשם. ראיות אלה תומכות בגרסתו הבסיסית של אחמד בבית המשפט, לגבי החבירה המוקדמת ואופן הביצוע בצוותא. קביעה זו, לצד הודעות הנאשם במשטרה, החל מהתלונה שהגיש, מבססות את יסודות עבירת הידיעה הכוזבת.

לפיכך, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו במיוחס לו בעבירות גניבת רכב, גניבה ממעביד, וכן מסירת ידיעה כוזבת.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ו, 14 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים